

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

เอาความดีมาจากไหน

ก่อนจ้งหัน

พระที่มา มาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ให้ดูนะข้อวัตรปฏิบัติ อย่ามาแก้งๆ ก้างๆ ให้เห็น ครั้นเข้ามาในวัดนี้จะรู้ทันทีเลย มันขวางตาทันที แสดงว่าไม่มีข้อวัตรปฏิบัติมาดั้งเดิม พอเข้ามาที่นี่มันขวางทันที เป็นอย่างนั้นนะ ให้ดูกัน มาศึกษาหาอะไร มาแก้งๆ ก้างๆ เอนิสัยเก่าแก่มาใช้ บวชเข้ามาไม่สนใจข้อวัตรปฏิบัติศีลธรรมของตัวเอง มาแก้งๆ ก้างๆ เอนิสัยที่ไม่รู้ตัวนั้นเข้ามาขวางหมู่ขวางคณะ ดูมันดูไม่ได้นะ แล้วมีพระองค์ไหนที่ไปแก้งๆ ก้างๆ เก็บกระดาษเศษใส่ถึงอยู่นั้น เราเห็นมาได้สองสามวันแล้วนะ เมื่อวานนี้ชี้แล้วนะ ถ้าเลยจากนี้แล้วไล่ออกจากวัด ไม่ให้เห็นอย่างนี้ เลอะเทอะทั่วไปไม่อดอยาก

เราถ่มกรองความดีงามเพื่อโลก อย่าให้เห็นนะสิ่งสกปรกโสภณ มันเลอะเทอะไปหมดนะเดี๋ยวนี้ สกปรกมากทีเดียว วงศาสนาเราเนี่ยเลยกลายเป็นวงอลัชชีไปนะเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่วงพระวงเณรให้ความสงบร้อมเย็นแก่ตนและประชาชน มันกลายเป็นวงอลัชชี สร้างแต่พินแต่ไฟเผาไหม้ตัวเองและวัดวาอาราม ตลอดถึงประชาชนทั่วๆ ไป กลายเป็นพินเป็นไฟไปหมดเพราะความอลัชชี ไม่มียางอายุบาปนั้นแหละ ให้พร

หลังจ้งหัน

เราสงสารโรงพยาบาล โรงไหนมาๆ โอ๊ย เต็มกำลัง เพราะคนไข้เข้าไปชีวิตจิตใจมอบไว้กับหมอ ที่นี้หมอไม่มีเครื่องมือเครื่องมือก็ก้าวไม่ออก คนไข้ก็ผิดหวัง นี่เอาตรงนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงพยายามช่วยเครื่องมือเครื่องมือ พอจะได้ชนิดไหน เอาให้ๆ บางครั้งติดหนักก็มีเพราะเห็นแก่คนไข้จากเครื่องมือเครื่องนั้นๆ ติดหนักติดไป เอ้าสั่งมาเสียก่อนเราจะใช้หนักที่หลัง เอาความจำเป็นนี้ไปก่อน อย่างนั้นละที่หลวงตาปฏิบัติต่อโรงพยาบาลอย่างนี้เรื่อยมา เพราะฉะนั้นจึงติดหนักเรื่อย ติดหนักอย่างอื่นไม่ติด สร้างตึกก็ตึกๆ เราคำนวณไว้เรียบร้อยๆ ค่าตกแต่งๆ เงินจะตกเข้ามาพอดีๆ โรงพยาบาลถ้าเป็นตึกก็เหมือนกัน ไม่มีคำว่าติดหนักติดสิน แต่แบบจะเอ๊ะละซี เครื่องมือ ปุบปับเข้ามาขอเครื่องมือ เครื่องมือนี้เป็นเครื่องมืออะไรๆ ถ้ามดู เป็นความจำเป็นต่อคนไข้มากมาย พอดีจ้งหะ หนึ่ง เงินไม่

พอ สอง ไม่มีเงิน ขนาดนั้นละ คือจ่ายถึงขนาดว่าเงินไม่พอหรือไม่มีเงิน ที่นี้ความจำเป็นท่วมท้น ตกลง เอ้า ส่งมาเลย คือเราเป็นตัวประกันแล้ว

ทางบริษัทกรุงเทพ เขารู้หมดนะที่เป็นนามของเราส่งเข้าไปนี่ เขารู้หมดเลย ส่งไปมาเลยๆ บริษัทต่างๆ รู้หมดเกี่ยวกับโรงพยาบาลเครื่องมือแพทย์ นี่ละเราติดเรื่อยแหละ ติดหนี้เกี่ยวกับโรงพยาบาล คือเครื่องมือแพทย์สำคัญ ถ้าอย่างอื่นอย่างที่เราส่งมาก็พร้อมแล้วๆ ไม่มีปัญหาถ้าเป็นเราส่งเอง ถ้ามันมาปุบปับเลยนี่ ติดหนี้ตรงนี่ละ อันใดที่เราตกลงส่งเรียบริ้อยแล้วไม่ติดทั้งนั้น ตึกจะก็หลังก็ตามไม่ติด เพราะเราคำนวณไว้เรียบริ้อย เงินในบัญชีของเรา เวลาเราตายแล้วให้ไปหาโฆษณาว่า หลวงตาบัวมีเงินหลายล้าน มันมีหลายล้านจริงๆ เดียวนี้ ล้านเหล่านี้เพื่อตึกนั้นๆ อย่างนั้นนะ เขาไม่รู้สิ ถ้าเราเกิดมาตายเสียอย่างนี้เขาก็จะว่า เงินในบัญชีหลวงตาบัวว่าทุกซัจน ทุกซัยังเงเงินในบัญชีเป็นล้านๆ เขาไม่รู้ไม่ว่าบัญชีเหล่านี้มีกำหนดยังไง จ่ายที่ไหนๆ บ้าง อยู่ในนั้นเสร็จนะ

เราตายไปเสีย เขามาเห็นแต่เงินนะซี เขาไม่เห็นที่เราจะจ่าย นี่ละเวลาเราตายแล้ว ให้ไปโฆษณากันนะว่า หลวงตาบัวมีเงินอยู่ในบัญชีมากมายก่ายกอง ท่านทั้งหลายคงทราบแล้วมัง ว่าเงินในบัญชีนี้เราคำนวณไว้เรียบริ้อยๆ ที่จะจ่ายที่ไหนๆ เป็นแต่เพียงยังไม่ถึงวาระยังไม่ออกๆ กำหนดไว้ตามนี้ละ เพราะฉะนั้นจึงไม่ติด ถ้าเรากำหนดเรียบริ้อยแล้วไม่ติด นอกจากมันมาแบบจรมมา ปุบปับมานี้ติดได้ๆ เพราะจะไปแต่ต้องเงินในบัญชีนั้นไม่ได้ เพราะนั่นเป็นส่วนใหญ่ที่เรากำหนดไว้แล้ว อย่างนั้นไปแต่ไม่ได้ จึงยอมเอาเงินเหล่านี้ติดไปๆ เรื่อยไป ส่วนเงินที่เรากำหนดไว้ๆ เราไม่แตะ นั่นเป็นอย่างนั้น

ทั้งๆ ที่เราติดหนี้ละ เงินในบัญชีก็มี แต่มีเพื่ออันนั้นๆ ไปพอดีอยู่แล้ว ไปแต่ไม่ได้ เพราะนี่เรากำหนดไว้แล้ว ตกลงให้เขาเรียบริ้อยแล้ว เราต้องจ่ายตามนั้นๆ อันนี้ไม่ได้ตกลง มันมาทีหลัง ตกลงต้องติดหนี้ไปก่อนจำนวนนี้ แล้วหามาให้ทีหลัง เวลานี้ตึกใหญ่กำลังสร้าง ๖๐ ล้าน ฟิงซิณะ เงินตั้ง ๕๐-๖๐ ล้าน บัญชีบรรจุกติเหล่านี้ไว้ในนั้นนะ เพราะฉะนั้นเงินจะต้องมีถึง ๓๐-๕๐ ล้าน อยู่ในนั้น แต่มีเพื่ออันนี้เองเข้าใจไหมละ ไม่ได้มีเพื่ออะไร คือไปเห็นเงินในบัญชีแล้วตาลุกวาวนะ ว่าหลวงตาบัวทุกซัจนทำไมจึงมีเงินอย่างนี้ อย่างนั้นนะเขาว่า ความจริงเรากำหนดไว้เรียบริ้อย เพราะฉะนั้น เวลาที่มาแบบจะเอ่ อย่างนี้เราจึงแตะอันนั้นไม่ได้ ต้องเอาอันนี้ออกช่วยๆ กรุณาพี่น้องทั้งหลายทราบไว้ อย่างนี้นะ เงินหลวงตาบัวที่จะติดตัวไปด้วยส่วนเป็นเงินของตนเอง บอกว่าบาทเดียวก็ไม่มีว่างั้นเลย เราไม่เคยมี มีแต่ความเมตตาสงสาร ไปที่ไหนๆ เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ความเมตตาไม่มีเหลือแหละ กวาดออกหมดเลย

ทางบริษัทพวกโตโยต้าหรือบริษัทอะไรก็ตามรถยนต์กับเราเนี่ย เข้าใจกันได้ดี บริษัทต่าง ๆ ที่ขายเครื่องมือแพทย์รู้จักเราหมดนั่นแหละ ถ้าว่าเป็นเราสั่งปั๊มปั๊มเลยเทียว คือไม่มีเคลื่อนเรา ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้นเลย เท่าไรถึงไหนถึงกัน ไม่มีคำว่าลอลกวางตัมตุ่น แม้มืดหินมืดทรายเราไม่มี เพราะฉะนั้นอะไรมาผิดพลาดด้วยเจตนา กับเราจึงเป็นเรื่องร้ายแรงมาก ดีไม่ดีไม่ติดต่อเลย คนนั้นบริษัทนั้นไม่ติดต่อเลยถ้ามีทุจริตกับเราเนาะ ถ้าบริษัทหรือผิดพลาดโดยไม่มีเจตนา ยอมรับ บางทีเขาส่งสิ่งของมาผิดพลาด เราให้ส่งกลับคืน เขารับส่งมาแก้ใหม่ทันที พร้อมกับขอโทษมาด้วย อันนี้เป็นลูกน้องเขาส่งมาผิดพลาดเขาขอโทษ อย่างนี้ก็ให้อภัยกันไปตลอด ถ้ามีเจตนามีเล่ห์เหลี่ยมกับเราเนี่ยไม่ได้เด็ดขาด เพราะเราไม่เคยมีเล่ห์เหลี่ยมกับใคร ถึงไหนถึงกันเลย

เหนื่อย ขาอ่อนล้าไม่ได้ วันนี้ไม่เอาไหนเลย อ่อนมากเทียว ฉันทิ้งหั้นก็จะฉันไม่ได้นะเมื่อเช้านี้ ฝืนเอาได้สองสามคำ คือมันฝืนมันไม่ยอมรับเลย ถ้าเป็นอยู่คนเดียวไม่ฉันนะนี่ก็เกี่ยวกับชั่วเขี้ยว ๆ ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วมันก็กระเทือนหมดโลก ยุ่งกันไปหมด เราก็อุตส่าห์พยายามรักษาอันนี้ ลงมาฉัน ฉันได้คำสองคำก็ฉัน ถ้าอยู่คนเดียวไม่เอา เคยปฏิบัติมาอย่างนั้น สมมุติว่าเจ็บไข้ได้ป่วยนี้ไม่ฉัน ไม่ออกบิณฑบาตแล้วไม่ฉัน แล้วแต่จะฉันเมื่อไร เราเคยปฏิบัติตัวของเรามาอย่างนั้นแล้ว การขบการฉันอาหารการกินนี้ ออกปฏิบัติเรายังไม่เคย ที่ว่าเจ้าของฉันไม่ได้ เขาเอาอาหารมาให้ฉันไม่เคยมีในภาคปฏิบัติของเรา ถ้าฉันไม่ได้ไม่ต้องฉันเท่านั้นเอง ไม่ให้เอามาให้ทั้งนั้น ๆ แมแต่อยู่ในวัดนี้ก็ไม่เคยมี ที่เราฉันไม่ได้เอาอาหารไปให้ฉันที่กุฏิ ไม่เคยมีนะ ฉันได้ก็ฉัน ฉันไม่ได้ไม่ต้องฉัน เด็ดมาตลอด ถึงเฒ่าแก่ออย่างนี้มันก็มีนิสัยนั้นมาตลอด

ตั้งแต่เราออกปฏิบัตินี้เราพูดจริงๆ เราเด็ดจริงๆ นะไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้นเวลามาพูดให้ใครฟังเขาไม่อยากจะเชื่อกัน เพราะเขาไม่เคยทำ ก็เรามันทำอยู่ที่นี่ เชื่อไม่เชื่อกี่เราทำเอง ความแม่นยำจะไปจากไหนถ้าไม่ไปจากเราผู้ทำ การฝึกหัดตัวเองเพื่อความเป็นคนดี ฝึกหัดมาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งบัดนี้เป็นเวลา ๗๑ ปี นี่ฝึกหัดตัวเองเพื่อความดีงาม ไม่เคยได้แป่วใจเลยว่าได้ไปทำความเสียหายที่ตรงไหน ๆ ตั้งแต่วันบวชมา ศีลก็บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยว สมารถตลอดปัญญา ฟาดมันถึงวิมุตติหลุดพ้น ด้วยอำนาจแห่งการปฏิบัติเพื่อความดีงาม ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ต้องดัดสันดานกัน การฝึกหัดนี้ฝึกหัดตั้งแต่ต้น

พอพูดอย่างนี้แล้วยังระลึกได้ที่แม่มานั่งปั๊บใกล้ ๆ นี่นะ วันนั้นวันเราจะออกไปกับท่านพระครู ออกไปเป็นนาคบวช แม่มานั่งปั๊บ นี่แม่จะบอก เราเตรียมของที่จะไปกับท่านพระครูแล้ว เป็นนาคจะไปบวช มานั่งปั๊บลงข้าง ๆ นี่ นี่แม่จะบอก วันนั้นสรุปผลงานดี

หรือไม้ตีของลูกก็วันนั้น ธรรมดาพ่อแม่ไม่เคยยกยอลูก ตีชักรู้กันอยู่ วันนั้นมานั่งบีบข้างๆ นี่แม่จะบอกนะ “หน้าที่การงานทุกอย่างแม่ไม่ได้ต้องตี การประพฤติเนื้อประพฤติตัวก็เหมือนกันแม่ไม่เคยได้ต้องตี ที่แม่วิตกวิจารณ์เป็นห่วงเป็นใยมากเวลานี้ก็คือการนอนนะลูกนะ

การนอนนี้เหมือนตาย นี่ที่แม่เป็นห่วงมาก เวลาไปบวชแล้วพระท่านไปบิณฑบาตบ้านใกล้เรือนเคียง ที่ไหนก็ตาม กลับมายังนอนไม่ตื่น ไปปลุกท่านบัวมาฉันจ้งหันอย่าให้แม่ได้ยินเลยนะ แม่จะเอาหัวมุดดินลงเลย แม่อายุบ้านอายุเมืองเขา สั่งแล้ว นี่แม่ไม่รู้จักความรู้สึกภายในใจของเรา คือเวลาเราจะไปไหนแต่เช้านี้ บอกแม่ แม่ปลุกหน่อยนะวันพรุ่งนี้เช้าจะออกไปธุระแต่เช้า พ่อแม่ทราบเท่านั้นทอดธุระนะ ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเองนอนจึงแบบตายเลยๆ แม่ไม่รู้ภายในใจของเรา ส่วนพี่ชายเขาบอกเหมือนกัน บอกแม่ให้ปลุก บางทีแม่ยังไม่ปลุกเขาลูกไปแล้วๆ ไ้อ้เรานี้ไม่เคยมี แม่ทราบเท่านั้นว่าจะปลุก นอนนี้แบบตายเลย ถึงเวลาแม่ปลุกถึงลูกไป

นี่ละที่แม่จับเอามาเป็นข้อวิตกวิจารณ์ พี่ชายบางที่เขาไปยังไม่ได้ปลุก ทั้งๆ ที่บอกให้แม่ปลุก แต่เราไม่เคยมี ไม่เคยมีจริงๆ เพราะทอดธุระ ไม่ใช่อะไรนะแม่ไม่รู้ ที่นี้เราก็ไม่ตอบ ไม่บอกแม่ละ เฉย พอไปถึงวัดละที่นี้เข้าเป็นนาคแล้ว สอนตัวเองที่นี้ ที่นี้แม่ไม่ได้ตามมาสอน มาปลุกมาอะไรนะ เราต้องเป็นตัวของเราเต็มตัว นั้น บอก สอนเจ้าของ ต้องเป็นตัวของเราเต็มตัว ตั้งแต่นั้นมานี้อ่านนอนจะเอาเวลาไหน ดัดฝึงๆ กำหนดเวลานอนจะตื่นเวลาเท่านั้นกำหนดปีบดัดฝึงๆ การตื่นนอนของเราเหมือนกับแม่เนื้อตื่นนายพรานสะดุ้งฝึงไปเลยๆ ไม่เคยกลับมานอนซ้ำอีกนะ ไม่มี

นี่ละการฝึกตนฝึกมาเสียจนชิน พอตื่นนอนนี้มันจะติดของมันเอง สมมุติว่ามีเพื่อนฝูงนอนอยู่ใกล้ๆ นี่ตื่นนอนเหมือนกัน เพราะการตื่นนอนของเราติดฝึงๆ ฝึกอย่างนี้ไปได้ ๑๘ ปี ๑๘ พรรษา คือเป็นเอง พอรู้สึกนี้มันจะเป็นของมันเอง เมื่อมันเป็นนิสัยแล้วติดฝึงๆ การนอนนี้กำหนดเวลาไหนได้หมดเลย ได้ไม่มีเคลือบๆ เพราะจิตมันจริงจ้งทุกอย่าง จนกระทั่งพรรษา ๑๘ ถึงได้มาฝึกหัดใหม่ เอ้อแต่ก่อนการฝึกหัดอย่างนั้นก็เพื่อเข้าศึกศัตรู การรบ การประกอบความพากเพียร ก็สมควรแล้วที่ฝึกหัดอย่างนั้น นี่วิตกในตัวเอง

ที่นี้ฝึกเสียใหม่ เรื่องราวอะไรดั่งที่เป็นนั้นก็ไม่มีแล้ว การตื่นนอนพอรู้สึกทิศทางต่างๆ แล้วค่อยตื่นขึ้นมาด้วยความมีสติธรรมดา ไม่ให้ผาดโผนโจนทะยานเวลาตื่น โดดฝึงๆ เลย ฝึกหัดมาตั้งแต่พรรษา ๑๘ ไ้อย่านานนะกว่าจะได้ คือพอรู้สึกมันติดขึ้นก่อนแล้ว การฝึกหัดของเจ้าของ จนกระทั่งมันได้ เวลาได้แล้วอย่างทุกวันนี้ตื่นแล้วก็ไม่ยากลุก มัน

เป็นอย่างนั้นละ มันฝึกได้แบบสนิทมากเดี๋ยวนี้ ตื่นนอนแล้วไม่สนใจจะลุก ไม่เหมือนแต่ก่อน นี่การฝึกเราพยายามทำความดีของเรามาตั้งแต่ต้น จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

ทุกวันนี้ไม่ได้ฝึกแหละ มีแต่ปล่อย ปล่อยตามเรื่องของธาตุของชั้นนี้ ไม่ได้ปล่อยตามเรื่องของกิเลสตัณหา แต่ก่อนเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ว่าอะไรเป็นอย่างนั้นๆ เจ้าของต้องฝึกหัดตนเอง เด็ดเฉียบขาดอยู่ในนั้น มันฝึกเราไปไม่ได้ละ ธรรมเหนือกว่า ความสัตย์ ความจริงเหนือกว่า ว่ายังไงเป็นอย่างนั้นๆ เรื่อยมา นี่เราก็ทำประโยชน์ให้เราเต็มเม็ดเต็มหน่วย จนกระทั่งหมด หาทางต้องดีไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามุ่งหวังอย่างแรงกล้าเป็นที่พอใจทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว สมบูรณ์แบบ จากนั้นก็เกี่ยวข้องกับประชาชนญาติโยม พระเถระ โลกสงสารว่าเงอะ ก็ค่อยสั่งสอนกันมาเรื่อยๆ อย่างนี้ สำหรับเราเราไม่มีอะไรแล้ว ไม่มี มีแต่สงเคราะห์โลก

จนกระทั่งออกช่วยชาติบ้านเมือง ท่านทั้งหลายก็เห็นไม่ใช่หรือ การเทศนาว่าการทั่วประเทศไทย และเดี๋ยวนี้ออกทั่วโลกทางอินเทอร์เน็ต เทศน์มากี่ปี เป็นเวลา ๕๔- ๕๕ ปีนี้แล้ว ธรรมะที่เทศน์ไปทั้งหมดนั้นเอามาจากไหน พิจารณาซิ ถ้าเราจะไปเอาตามคัมภีร์ไม่ทัน ต้องเอาตามคัมภีร์ใน คัมภีร์จิตใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเปิดโลงเลย เปิดเสียให้ชัดเจน ไม่ได้คิดว่าไปเทศน์ในสถานที่ใดจะอัดจะอัน เห็นว่าที่นั่นสูงที่นี้ต่ำไม่มี ธรรมเหนือกว่าหมดแล้ว

ที่จะสงเคราะห์ว่าคนในสังคมนี้สมควรจะได้รับธรรมะประเภทใด มองดูบ๊ีบ เอ้าพูดให้มันชัดเจน เหมือนเรดาร์จับบ๊ีบเลย การที่จะเทศน์ออกมาให้เหมาะสมกับสังคมนั้นๆ มันจะเป็นออกมาเอง ควรที่จะเทศน์ขนาดไหนจะไปพอดีพอดี นี่เป็นอย่างนั้น ถ้าควรเทศน์ขนาดไหน ธรรมะมีประเภทแกงหม้อใหญ่ แกงหม้อเล็ก แกงหม้อจิ๋ว ถ้าหม้อใหญ่ก็เรียกว่าเทศน์สอนประชาชนทั่วๆ ไป แกงหม้อเล็กมีผู้ปฏิบัติ เช่นพระเจ้าพระสงฆ์มาเกี่ยวข้องกับสนใจทางด้านจิตตภาวนา แกงหม้อเล็กก็ออก ถ้ามีแต่พระล้วนๆ แกงหม้อจิ๋วทั้งนั้นละ ฟุ้งๆ เลย

ธรรมเหล่านี้ไปเอามาจากไหน ฟังซิท่านทั้งหลาย อวดหรือไม่อวดเวลานี้ ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วหลวงตาไปเทศน์สอนโลกทั่วประเทศไทย ยังทั่วโลกอีกด้วย เป็นเวลา ๕๔ ปี ธรรมะนี้ไปค้นในคัมภีร์ไหนไม่ทัน ถ้าค้นในคัมภีร์ธรรม ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันนี้เปิดโลงไปหมด สมควรที่จะสงเคราะห์สงหาขนาดไหนๆ จะเป็นเองๆ อยู่ในนี้ ที่จะคิดว่า จะจนตรอกจนมุมไม่เคยคิด มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว เหมือนเราไขก๊อกน้ำ น้ำเต็มอยู่ในถังแล้ว เปิดด้านไหนๆ เอ้าเปิดออกมาทั้งนั้นๆ เปิดแคบเปิดกว้างจะออกตามนั้นน้ำ

ธรรมะก็เหมือนกันควรจะแคบจะกว้าง หม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจืด จะออกทั้งนั้น ๆ
 นี้เราพูดให้เต็มย่นผลแห่งการปฏิบัติธรรม ธรรมเวลาเกิด เกิดอย่างนี้เอง พระพุทธเจ้าก็
 ธรรมเกิด ตรัสรู้ขึ้นมาสอนโลกได้ทั้งสามโลก พระสงฆ์สาวกแต่ละองค์ ๆ ตามนิสัยวาสนา
 ธรรมเกิด ท่านจะแสดงตามอรรถตามธรรมภายในหัวใจของท่าน ท่านยังไม่ไปเอาคัมภีร์ไบ
 ลานที่ไหนมาเป็นแบบเป็นฉบับตลอดไป ท่านจะเอามาเป็นครั้งเป็นคราวที่สัมผัสสัมพันธ์
 ท่านไม่ปฏิเสธเรื่องคัมภีร์ก็ดี แต่คัมภีร์ในของท่านแม่นยำ แน่นหนามั่นคงมาก
 พระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายออกจากคัมภีร์ในทั้งนั้น

คัมภีร์นอกนี้มาจดจารึกทีหลัง ที่ว่าพระไตรปิฎก นี้ศาสนาล่วงไปแล้วตั้งเท่าไร
 สังคายนาดังสามครั้งสี่ครั้งจึงได้มีคัมภีร์ออกมา แต่ก่อนมีคัมภีร์เดิม แล้วบรรดาผู้ที่มีความ
 เฉลียวฉลาดก็ได้ไปค้นคิดเอาคัมภีร์นี้ออกมา หากว่าท่านผู้เชี่ยวชาญท่านสิ้นไปเสียอย่างนี้
 จะไม่มีร่องรอยเลย จึงจดจารึกไว้เสียตั้งแต่ตอนที่พอเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นจึงมีคัมภีร์
 พระไตรปิฎก พระไตรปิฎกนี้เกิดทีหลังนะ ไม่ได้เกิดก่อน พระพุทธเจ้าเกิดก่อน
 พระสงฆ์สาวกทั้งหลายเกิดก่อนพระไตรปิฎก ธรรมของท่านที่สอนโลกสอนธรรม
 ภายในใจทั้งนั้น คัมภีร์นี้ออกเป็นเงาเท่านั้นเอง ตัวจริงอยู่กับหัวใจของท่านหมดท่าน
 เทศน์

อันนี้ก็ย้อนเข้ามาที่เราเทศน์นี้ อดีต-อนาคต-ปัจจุบันอยู่ในความจริงอันเดียวกัน
 ธรรมขอให้รู้ภายในใจจะเทศน์เต็มภูมิตามวาสนาของตัวเองนั่นแหละ นี้เราก็ตเทศน์เต็มภูมิ
 วาสนาของเรา เทศน์สอนพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย ไม่ปรากฏว่าได้อัดได้อัน ขึ้นสังคม
 ไต่ก็ตาม สังคมนั้นสังคมใหญ่สังคมเล็กโลกเขาถือกันอย่างนั้น แต่ไม่มี ถือเอาคนที่เข้ามา
 เกี่ยวข้อง จะสังคมใหญ่น้อยขนาดไหน สูงต่ำขนาดไหนไม่คำนวณ คำนวณที่ว่าสังคมนีมี
 จำนวนคนขนาดนี้ จะธรรมะประเภทไหนพอเหมาะพอดีกับสังคมเหล่านี้จะได้รับประโยชน์
 ไปเป็นที่ระลึกข้อปฏิบัติของตน มันจะออกตามนั้น ๆ ให้สูงกว่านั้นไม่ได้

ถ้าธรรมะประเภทที่ผู้ตั้งใจปฏิบัติมาแล้วมันจะขึ้นไปเอง ขึ้นเอง ถึงแกงหม้อเล็ก
 หม้อจืดพุ่งเลย ไปหามาจากไหนพิจารณาซิ ออกจากนี้ นี้ที่เขาว่าหลวงตาบัวออกมาจากป่า
 สำเร็จเป็นอรหันต์ พระพุทธเจ้าออกมาจากตลาดกระดุกหมูกระดุกวัวหรือมาตรัสรู้ณะ ท่าน
 ตรัสรู้ในกระดุกหมูกระดุกวัวในท้องตลาดหรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในป่า นี้ก็มาหาเรื่องราว
 หลวงตาบัวอยู่ในป่าแล้วมาอุตริมนุสสรธรรมว่าเป็นอรหันต์อรหันต์ โฆษณาโจมตีหลวงตาบัว
 เราไม่เคยหวั่นประสาทองมูตรทองคูด มันจะมาอวดทองคำทั้งแท่งที่เต็มอยู่ในหัวใจนี้ได้

ยังงี้ ก็ทองคำทั้งแท่งเต็มหัวใจ มูตรคุณมันเต็มอยู่ในหัวใจของคนสกปรกต่างหาก แล้วจะ
มาแห้ว้อ ๆ มันแห้ว้ออะไร พิจารณาซิ

เราไม่เคยสะทกสะท้าน ถึงกาลเวลามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราไม่เคยสะทก
สะท้านไม่ว่าสังคมใดในแดนมนุษย์เรานี้ ว่าสังคมนี้สังคมใหญ่ท่านผู้มียศถาบรรดาศักดิ์สูง
อย่างนั้น ๆ เทศน์จะขยี้แซงงไม่มีบอกตรง ๆ มีแต่ว่าสังคมนี้ควรแก่ธรรมะประเภทใดเท่า
นั้นเองใหญ่หน่อย ธรรมะประเภทนั้นจะออก ๆ เป็นลำดับลำดับ ไอ้เรื่องที่จะสะทกสะท้านกับ
สถานที่ต่าง ๆ สังคมต่าง ๆ ว่าสูงกว่าต่ำเราไม่มี เรียบอกตรง ๆ มีแต่ว่าจะสงเคราะห์สังคม
นั้น ๆ ให้พอเหมาะพอดี ด้วยธรรมประเภทใดจะออกเอง ๆ

นี่เราเทศน์มาอย่างนี้ตลอดวันเราหมดสิ้นชีวิตของเรา หมดความสามารถ ให้ท่าน
ทั้งหลายทราบเสีย นี่ผลแห่งการปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า เปิดอ้าอยู่ตลอดเวลา สระ
ใหญ่คือใจของเรา น้ำคือธรรมอยู่กับใจ กิเลสตัณหาคือจอกคือแหน มันปกคลุมหุ้มห่อสระ
ใหญ่นั้นไว้ เมื่อมีผู้ไปเปิดจอกเปิดแหนออกมากน้อยก็เห็นน้ำอยู่ในสระในบึงนั้นใสสะอาด
ใช้สอยอาบดื่มได้สนิทใจทุกอย่าง ๆ และเปิดออกเท่าไรน้ำก็กระจำจขึ้นมา เปิดจอกแหน
ออกหมดเลยสระนี้เต็มไปด้วยน้ำ นี่ใจของเราก็เหมือนกัน เวลานี้มีจอกมีแหนมีแต่กิเลส
มันปิดบัง ธรรมภายในใจไม่มี

เพราะฉะนั้นจึงพากันเปิดออก เปิดจอกเปิดแหน ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็น
แก่ตัว ความขี้เกียจขี้คร้าน ความไม่เอาไหน ความไม่เชื่อบุญเชื่อกรรม นี่คือจอกคือแหน
มันปกปิดกำบังธรรมเอาไว้ ธรรมก้าวไม่ออก เปิดอันนี้ออกไปด้วยการทำบุญให้ทาน
ขยันหมั่นเพียรในการประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี แล้วจอกแหนนี้อจะขยายตัว ธรรม
แท้ ๆ จะปรากฏขึ้นภายในใจของเรา ซึ่งเทียบกับน้ำในสระ สระใหญ่คือใจ น้ำคือธรรมอยู่
กับใจ จอกแหนคือกิเลสทั้งหลายนั้นมันปกคลุมใจให้พากันเปิดออก

ที่นี้เวลาเปิดออกหมดแล้วมันก็เต็มภูมิ เต็มภูมินิสัยวาสนา สระเล็กสระใหญ่สระ
น้อยตามเหล่านั้น สระใหญ่เต็มสระ สระเล็กเต็มสระ สระขนาดไหนน้ำเต็มสระ นี่สาวก
ทั้งหลายท่านนำธรรมมาแสดงเต็มสระของท่าน คือหัวใจของท่าน ตามนิสัยวาสนา สระเล็ก
สระใหญ่ นิสัยวาสนากว้างแคบขนาดไหนเท่ากับสระเล็กสระใหญ่ ท่านนำมาสั่งสอนสัตว์
โลก เราจะเป็นสระไหนก็ตาม สระของเรา น้ำคืออรรถคือธรรมเต็มหัวใจ เราจึงเทศน์สอน
โลกมาตลอดเวลานี้ ใครจะมาตำหนิติเตียนอะไรเราไม่เคยสนใจ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องสกปรก
ทั้งนั้น ความสะอาดคือธรรมต่างหากที่เราเสาะแสวงหา เราได้อรรถได้ธรรมที่สะอาดมา

สอนโลก เราจึงสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยในเวลาที่มีชีวิตอยู่ เราตายไปแล้วก็สุดวิสัยที่จะเทศน์สอนได้

นี่ละผลแห่งการปฏิบัติธรรม อกาลิกไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา เหมือนเปิดจอกเปิดแหน เปิดออกเมื่อไรจะเห็นน้ำเมื่อนั้น ถ้าไม่เปิดตั้งกับตั้งกัลป์ก็ไม่เห็น นี่ตายกองกันอยู่ไม่เปิดกิเลสตัณหาออกก็ไม่เห็นอรรถเห็นธรรม ตายกองกันจมอยู่ในนรกทุกสถานที่มี แต่สถานที่ตายกองกันของสัตว์โลกผู้ประมาททั้งนั้น เราอย่าพากันประมาท ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัวให้ดี โลกมนุษย์นี้สำหรับชาวพุทธเราเหมาะสมควรแล้วได้พุทธศาสนามาครองใจ

นอกนั้นมีแต่เสี้ยนแต่หนามเอามาเสกสรรปั้นยอว่าเป็นศาสนาๆ มันคือกองฟืนกองไฟเครื่องส่งเสริมกิเลสตัณหา ขำพินรันแทงกันทั้งๆ ที่ศาสนามีอยู่เต็มโลกเต็มสงสาร ทำไมหาความสงบจากศาสนาบ้างไม่มี มันเป็นอะไร ก็มันไม่ใช่ศาสนธรรม มันเป็นเรื่องส่งเสริมกิเลสตัณหาต่างหากเต็มอยู่ในหัวใจของผู้เป็นเจ้าของศาสนา แล้วจะเอาของดิบของดีมาสอนได้ยังไง ก็มีแต่พินแต่ไฟ เห็นกันก็เอาศาสนามารบกัน เท่านั้นเอง นี่ศาสนาพุทธเราไม่รบกับใคร รบกับกิเลสในหัวใจตนเอง รบกับความชั่วช้าลามกในหัวใจตนเองต่างหาก เปิดออกๆ แล้วจะมีความสงบร่มเย็น

ดังที่เราปฏิบัติมานี้เป็นตัวอย่างไรได้หรือไม่เป็น เราจะตายแล้วใครจะมายกยอเราก็ไม่เอา มายกยอสรรเสริญ ตำนานิตีเยนเราไม่รับ เหมือนน้ำเต็มแก้ว เอาน้ำมหาสมุทรมาเทใส่มันก็ล้นไปหมด อันนี้ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันเต็มเปี่ยมแล้ว เอาอะไรความยกยอสรรเสริญ ความติดินนินทามันก็ไหลออกหมด ไม่เอาเลย เราจะทำประโยชน์ให้โลกในเวลาที่มีชีวิตอยู่นี้เต็มเม็ดเต็มหน่วยของเรา ที่ช่วยโลกมานี้ก็ ๖ ปีเต็ม สิ่งที่เราพึงปรารถนาและประกาศให้พี่น้องทั้งหลายก็ได้มาเต็มเม็ดเต็มหน่วย สมความมุ่งมาดปรารถนาทุกอย่าง

ทองคำเราว่าจะให้ได้ ๑๐ ตัน เวลาได้มารวมแล้วตั้ง ๑๐ ตันกับ ๓๑๒ กิโลกรัม และดอลลาร์ก็ให้ได้ ๑๐ ล้าน ก็ได้ตั้งสิบล้านสองแสนกว่า นี้ได้มาสมมักสมหมาย ส่วนเงินสดนี้เราได้เข้าซื้อทองคำเพียงสองพันล้านกว่าบาทเท่านั้น นอกจากนั้นกระจายทั่วประเทศไทย ด้วยการสงเคราะห์สงหากคนทุกข์คนจน สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาลที่ราชการทั่วประเทศไทย เราช่วยด้วยเงินสดนี่นะ เพราะฉะนั้นเงินสดจึงไม่ได้เข้าซื้อทองคำมากนัก เพียงสองพันกว่าล้านเท่านั้น ส่วนออกช่วยโลกสงสารนี้เป็นพันๆ เป็นหมื่นๆ ล้าน

นี่เราทำประโยชน์ให้พี่น้องทั้งหลาย เพราะฉะนั้นใครจะมากล่าวโทษกล่าวกรรมเรา โจมตีเราอย่างที่โจมตีทุกวันนี้ พวกนี้คือข้าศึกศัตรูของชาติของศาสนา ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ เราไม่เคยทำลายชาติทำลายศาสนามาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งบัดนี้ มีแต่การส่งเสริม อุ่มชูชาติและศาสนาเต็มกำลังความสามารถของตน ด้วยการประกอบความดีและทำประโยชน์ให้แก่โลกเท่านั้น เราไม่มีอะไรเป็นข้าศึกศัตรู แต่เขามาโจมตีเราเป็นยังไง ฟังซินะ มาโจมตีคนทำดี ไอ้คนทำชั่วมันไม่โจมตี มันไม่มีความดีทำ เขาทำที่ไหนไปเที่ยวโค่น เทียวทำลายไปหมด

เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ออกทางหนังสือพิมพ์ไม่ใช่หรือ เมื่อวานนี้ก็ได้อ่าน ที่ออก สยามหลวง เอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย โจมตีครูบาอาจารย์ โจมตีผู้ทำดีทั้งหลายตลอดทั่ว ประเทศไทยที่อุ่มชูชาติตนเองด้วยการชวนหาเงินเข้ามาสู่ชาติ มันก็โจมตีไปเสียแหลก หมด พวกนี้หรือพวกที่จะปกครองบ้านเมือง ท่านทั้งหลายให้ดูทั่วหน้ากันนะ พวกนี้ละพวก มหาภัยต่อชาติต่อศาสนา ไม่มีใครละ วันนั้นเป็นวันวิสาขบูชาหน้าจะมีคำพูดคำจาที่เป็นสิริ มงคลให้แก่พี่น้องชาวพุทธเรา ซึ่งไปชุมนุมฟังวันวิสาขบูชาซึ่งตรงกับวันที่พระพุทธเจ้าตรัส รู้และปรินิพพานวันนั้นพอดี

เวลาขึ้นเทศน์เอาตั้งแต่บุตรแต่คุณเอาแต่เสี้ยนแต่หนาม เอาแต่พินแต่ไฟเผาคนทั้ง สยามหลวงนั้นเต็มไปหมด หาที่จะเป็นสิริมงคลไม่มี มีแต่โจมตีผู้ทำดี ยกตัวอย่าง หลวงตา บัว เขาเลียงทางกฎหมาย หลวงตาองค์นั้นหลวงตาองค์นี้ว่าฉัน เขาไม่ออกชื่อ ถ้าออกชื่อมัน ผิดกฎหมาย ก็เลียงโจมตีๆ ไปอย่างนั้นตลอดมา แล้วใครเขาก็ทราบกันหมด เรื่องผ้าป่า ใครเป็นคนทำ แน่มันก็บอกชัดเจนอยู่แล้ว นี่ละพวกมหาภัยขึ้นไปวันนั้น ดูว่าได้โอกาสพิ ดให้เต็มเหนี่ยว เขาจึงได้ให้นามประกาศนียบัตรติดหัวมันไปหรือไงไม่ทราบ ว่าพระกาฝาก เข้าใจไหมละ ขึ้นไปทำลายศาสนาอยู่บนเวทีสนามหลวงวันนั้น วันวิสาขบูชาซึ่งเป็นวันมหา มงคลกลับกลายเป็นวันโลกวิาศไปหมด ทำลายจิตใจคนมากมายก่ายกองวันนั้น

ท่านทั้งหลายให้จำเอานะ นี่ละพวกเปรตพวกผีไปไหนจะหาความเจริญไม่ได้ จะหา ความชุ่มเย็นไปสู่ความยิ้มแย้มแจ่มใสไม่ได้ มีแต่เอาพินเอาไฟไปเผา นี่ให้จำเอานะ เราทำ ดีขนาดไหนเต็มกำลังความสามารถของเรา แล้วยังจะทำอีกต่อไปจนกระทั่งสิ้นสุด แม้ที่สุด เวลาเราจะตายเราก็เขียนพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว ว่าเวลาเราตายนี้ให้ตั้งคณะกรรมการ ขึ้นเก็บหอมรอมริบสมบัติเงินทองที่เขามาบริจาคเรา ให้คณะกรรมการเก็บไว้อย่าง เรียบร้อยแล้วไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมด เราจะเผาเราด้วยไฟ เพราะไฟเป็น ประโยชน์แก่คนตาย ส่วนสมบัติเงินทองเป็นประโยชน์แก่ผู้ยังมีชีวิตอยู่ จะเอาสมบัติเงิน

ทองเหล่านี้ไปเป็นประโยชน์แก่ผู้ยังมีชีวิตอยู่ เช่นซื้อทองคำเข้าคลังหลวงเป็นต้น เราทำ
 อย่างนี้ตลอดมา

แล้วก็ถูกโจมตีๆ พวกนี้พวกโลกวินาศ เวลานี้กำลังเต็มบ้านเต็มเมือง ออกหน้าออก
 ตาหน้าด้านที่สุดณะเวลานี้ บ้านเมืองไทยของเราเป็นเจ้าของทั้งศาสนา เป็นเจ้าของของคน
 ทั้งชาติ สมบัติของคนทั้งชาติด้วย แล้วพวกเปรตพวกผีพวกมหาโจรมหาภัยที่เข้ามาลุกลาม
 เวลานี้เราคิดว่ายังไงบ้าง พิจารณาให้ดีนะ หลวงตาบัวตายแล้วจะไม่มีใครบอกอย่างนี้
 ให้ดำเนินรักษาชาติศาสนาของเราให้เข้มแข็งแม่นยำทุกอย่าง อย่าอ่อนแอต่อแท้ เป็นแบบ
 เต่าหดหัวอยู่ในกระดอง ให้ชาติกระดองแตก หมดทั้งชาติทั้งศาสนานะจำให้ดี

เวลาหลวงตาบัวตายแล้วก็ให้ก้าวเดินตามนี้ ซึ่งเป็นทางเดินอันเป็นสิริมงคล แก่
 ชาติแก่ศาสนาของเราแล้ว ให้พากันก้าวเดิน หลวงตาชีวิตเหมือนกับท่านทั้งหลาย หมด
 ลมหายใจเมื่อไรก็ตาย ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ให้ก้าวเดินรักษาสมบัติชาติของตนเองศาสนาของ
 ตนเองให้เป็นที่แน่นหนามั่นคง อย่าปล่อยให้พวกมหาโจรมาตีกระดองๆ เราไม่ใช่เต่า
 เข้าใจหรือ เอ้าลุกขึ้นพัดกันทันทีกับความชั่วเป็นอะไรไปวะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ ยังมี
 อะไรจะอ่านอีก จะอ่านอีกเดี๋ยวมันจะขึ้นอีกนะ

ผู้กำกับ อันนี้น่าสนใจมากกว่าเมื่อวาน เพราะว่าเป็นการโกหกคำโตที่ใน
 รัฐสภาครับ หนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทยประจำวันนี้

หลวงตา หนังสือพิมพ์ไทยก็ดี หนังสือพิมพ์อะไรก็ดีเป็นหัวใจของชาติเรา
 ขอให้ออกด้วยความสุจริตยุติธรรมต่อชาติต่อศาสนาของเรา อย่าเห็นแก่ค่าจ้างรางวัลที่เขา
 ไปจ้าง ให้ปลิ้นปล้อนหลอกหลวง แล้วมาทำลายชาติและศาสนาของตน ไม่สมควรอย่างยิ่ง
 กับหนังสือพิมพ์ที่เป็นหัวใจของชาติ เพราะฉะนั้นหนังสือพิมพ์ทุกฉบับขอให้ออกตามความ
 สัตย์ความจริง เพื่อประชาชนทั้งชาติเขาจะได้ไว้วางใจ นอนใจ ตายใจกับเรา หนังสือพิมพ์เราก็ค
 ขายเป็นได้สะดวกสบายเลย

เอาจะจนไปเพื่อรักษาชาติเอาให้จนไปเถอะนะ ใจจนแบบไปหาต้มตุ๋นเขามา เป็น
 เศรษฐีมันก็จนอยู่ในตัวของมันนั่นแหละ เราขอขอบคุณและอนุโมทนา กับหนังสือพิมพ์
 ทุกฉบับที่ออกประกาศให้พี่น้องชาวไทยเรา ซึ่งเขาเชื่อถือหนังสือพิมพ์อยู่แล้วให้เป็นที่
 เข้าอกเข้าใจตามความสัตย์ความจริงตลอดมา และขอขอบคุณตลอดไปด้วย ขอให้
 ออกหนังสือพิมพ์เป็นความสัตย์ความจริง อย่าเห็นแก่สินจ้างรางวัล จะเป็นการทำลาย
 ชาติศาสนาของตน เอาละที่นี้อ่านต่อไป

ผู้กำกับ คอลัมน์วิจารณ์ธรรม ประจำวันนี้ละครับ หัวข้อเรื่องว่า “เลิกหลับอยู่กับกองกิเลสได้แล้วครับ”

หลวงตา เออ เลิกหลับอยู่กับกองกิเลสได้แล้ว เอาตื่นยังงี้ เอาว่าไปตื่นยังงี้

ผู้กำกับ ข้อความมีดังต่อไปนี้ละครับ

เลิกหลับอยู่กับกองกิเลสได้แล้วครับ!

คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงให้พุทธบริษัทเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในทุกเมื่อ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดในเมื่อผมได้นำข้อมูลการจัดตั้งสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระพุทธศาสนา(องค์การมหาชน) ที่ถือว่าเป็นอันตรายต่อพระพุทธศาสนาอย่างร้ายแรงชนิดที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ พุทธบริษัทกลับทำเป็นหลับไม่รู้ตื่น

ผู้ที่รู้ตื่นตามคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ กลับกลายเป็นพระรุกรุมลที่บำเพ็ญอุตุกวัตรภาวนาอยู่ตามป่าตามเขาโน่น?

นอกจากพระภิกษุสายวัดป่าดังกล่าวแล้ว ก็เห็นจะมีสาธุชนอีก 2 กลุ่มด้วยกันที่กลุ่มหนึ่งเป็นผู้รู้ลึกซึ่งถึงภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับกฎหมายมหากษัตริย์ฉบับนี้ กฎหมายมหากษัตริย์ก็คือ “ร่างพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระพุทธศาสนา (องค์การมหาชน) พ.ศ...” ซึ่งสาธุชนกลุ่มนี้ได้นำเรื่องราวไปร้องขอความช่วยเหลือกับท่านส.ว. ชงค์ วงษ์พันธ์ ประธานคณะอนุกรรมการ การศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม วุฒิสภา

ทราบว่าการประชุมแจงนโยบายของรัฐบาลเมื่อวันก่อน ท่านส.ว. ชงค์ ได้ขงเรื่องนี้ต่อที่ประชุม จากนั้นรองนายฯ ดร.วิษณุ เครืองาม ก็ลุกขึ้นมาตอบว่าเรื่องนี้กำลังอยู่ระหว่างการดำเนินการยังไม่มีรายงานใดๆ เข้ามา

ให้ตายเถอะ! ผมอยากสบถดั่งๆ จะเป็นไปได้ไง ในเมื่อร่างพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ ผู้รับจ้างเขาดำเนินการจนเป็นรูปเป็นเล่มเสร็จเรียบร้อยไปตั้งนานแล้ว ผู้ลงนามแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาการจัดตั้งฯจำนวน 29 ท่าน ซึ่งแต่งตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2547 ก็ตัวท่านเองนั่นแหละ แล้วจะมาว่ายังไม่ทราบความคืบหน้าจะเป็นไปได้ได้อย่างไรกัน

ให้รู้สึกทะเลาะงี้ ยังงี้ชอบกล ??

อ้าว วกมาถึงสาธุชนอีกกลุ่มหนึ่งบ้าง ท่านนี้ได้มีจดหมายมาถึงผม บอกว่าอยากจะขอให้ผมช่วยลงเนื้อหาของภัยอันตรายจากร่างพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้อีกสักกรอบด้วย ชาว

พุทธทั่วไปยังไม่ทราบ และเขาท่านนี้ก็ยินดีที่จะช่วยกระจายข่าวบอกไปถึงพุทธบริษัทให้ได้รับทราบอีกทางหนึ่ง

ครับ ต้องขออนุโมทนาบุญต่อสาธุชนท่านนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย ขอให้บุญกุศลที่ชาวพุทธเชื่อว่ามีจริง จงช่วยอภิบาลให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความร่มเย็นเป็นสุขในทุกเมื่อทั้งในภพนี้และภพหน้า ผลบุญกุศลจากที่ท่านมีความตั้งใจทำนุบำรุงปกป้องรักษาพระพุทธศาสนานี้ใหญ่หลวงจะนับจะประมาณมิได้

ช่างผิดกับพระบางรูปผู้มากด้วยบรรดาศักดิ์ ลาม ยศ และสรรเสริญอย่างสิ้นเชิง ซึ่งท่านเหล่านั้นยังคงอึมเอมอยู่กับยศถาบรรดาศักดิ์ จนเกิดอาการหลับไม่รู้ตื่น หรือที่เรียกกันว่า หลับลึก ถึงจะจับสบงกระตุกปลุกอย่างไรก็ไม่รู้จักเป็นผู้ตื่นเสียแล้ว

จะคิดว่าเป็นการเอาเปรียบพระภิกษุสายวัดป่าก็ไม่น่าจะผิด ก็ทรัพย์สินของพระพุทธศาสนาที่บรรพชนทั้งหลายได้สร้างสมมาหลายชั่วอายุคน หวังให้เป็นทรัพย์มรดกตกทอดไปถึงพุทธศาสนิกชนรุ่นหลัง ๆ ซึ่งควรที่พระภิกษุสงฆ์รุ่นนี้จะได้ร่วมกันช่วยเหลือดูแลรักษา เพราะเป็นกิจของสงฆ์โดยตรง แต่กลับทำเป็นธุระไม่ใช่

ภาษาใจเขาเรียกว่ากินแรงเพื่อน !

จะบอกว่าอาตมาไม่รู้ก็ไม่ได้ เพราะพุทธองค์ทรงสั่งสอนให้ศิษย์ตถาคตได้รู้ทุกสิ่งด้วยปัญญา แล้วทำไมละถึงไม่รู้จักศึกษาค้นคว้าเพื่อให้เกิดปัญญาได้รู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งที่ควรจะรู้ ยุคนี้เป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารกฎหมายทางบ้านเมืองก็มีบัญญัติไว้ ไม่ให้เจ้าหน้าที่รัฐปิดข้อมูลข่าวสารที่ประชาชนควรรู้

ทำไมถึงไม่ขอเอกสารหลักฐาน การจัดตั้งสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระพุทธศาสนา จากผอ.สำนักพุทธมาพิจารณาดูบ้าง

ดูกันให้จะแค้นตาซิว่า ในมาตรา 48 แห่งบทเฉพาะกาลนั้น ได้มีการบัญญัติให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้และเงินงบประมาณของสำนักงานศาสนสมบัติไปเป็นของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระพุทธศาสนาจริงหรือไม่?

เพราะนั่นหมายถึงเงินของคณะสงฆ์ในกองทุนศาสนสมบัติ ที่สะสมมานานหลายชั่วอายุคน จะต้องตกไปเป็นสมบัติขององค์การที่ดำเนินการอย่างเบ็ดเสร็จด้วยกลุ่มคนเพียง 7 คนเท่านั้น แล้วยังจะไม่รู้ร้อนรู้หนาวอีก !?

ณ หนูแก้ว

จากหนังสือพิมพ์ไทย

ฉบับวันที่ 5 มิ.ย. 47

หลวงตา วันนี้ก็ไม่มีอะไรจะตอบละ มันจะแจ้งไปหมดแล้ว บอกชัดเจนแล้ว ไม่มีข้อขัดแย้งตรงไหนพอจะขัดแย้งกันในเวลานี้

ผู้กำกับ ก็ตัวมหาภัยไปโกหกคำโตในสภาครับ คือ ส.ว.รงค์ วงษ์ชนะ เขาถามขึ้นในที่ประชุมของวุฒิสภา แล้ว ดร.วิษณุ เครืองาม ก็ตอบว่าร่างดังกล่าวอยู่ระหว่างดำเนินการ ยังไม่มีรายงานใดๆ เข้ามา ทั้งๆ ที่ตัวท่านเองเป็นผู้ตั้ง

หลวงตา ใครเป็นผู้ดำเนินการเดี๋ยวนี้ คือใคร

ผู้กำกับ ตัวท่านเป็นผู้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมา

หลวงตา ก็นั่นแล้ว มันตั้งขึ้นมามันหลบมันหลีกอย่างนั้นละ พลิกแพลง เปลี่ยนแปลง ตัวหัวมันละตั้งขึ้นมาจะทำลายทั้งชาติทั้งศาสนาเวลานี้ พอเขาจับหางมันได้ มันแสบๆ มันกลัวมันหางขาด เอ๊ว่าไป

ผู้กำกับ อันนี้เป็นการโกหกออกทั้งทีวี และวิทยุ เห็นทั้งภาพทั้งเสียงไปทั่วประเทศ

หลวงตา เออนั้นละ มันโกหกนี้มันฆ่าตัวมันเอง เข้าใจหรือ ประกาศวันวิสาขบูชา แทนที่จะให้ได้อย่างใจที่กำลังโมโหโทโสคับแค้นหัวใจ เปิดออกเต็มเหนี่ยว มีแต่ฟันแต่ไฟเผาหัวใจชาวพุทธเรา แล้วจะเอาความดีมาจากไหน เข้าใจไหมละ ก็มีเท่านั้น

ผู้กำกับ สมกับที่หลวงตาว่าเป็นตัวมหาภัยอย่างร้ายแรง

หลวงตา ก็ไม่สมยังงี้ ก็เราไม่หาอุทริหลอกใครนี่วะ เราเอาความจริงมาพูด คอขาด ขาดไปเลยยังบอก เรื่องของเราที่ออกจะให้ผิดธรรมผิดวินัยไม่มี มีแต่ตรงแนวๆ ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูกไปเลย ไม่เคยสะทกสะท้านกับใครในสามแดนโลกธาตุ กราบแต่ธรรมอย่างเดียว ธรรมว่ายังไงไปอย่างนั้นละ เอาละนะ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th